

Lemmer. Det vil ikke kunne forsvares, at man modtager fuldt arbejdsføre Mennesker og saa, hvis de under Arbejdet maaske bliver Invalider, udskriver dem af de paagældende Anstalter, uden at der gives dem Erstatning for deres eventuelt tabte Arbejdsevne.

Det Udkast til kongelig Anordning om en Ordning paa dette Omraade, der ledsager Lovforslaget, har jeg intet at bemærke til. Den er sikkert skabt saaledes, fordi det er en Nødvendighed, den er skabt under Hensyntagen til de Forhold, under hvilke den skal virke. Men jeg skal ikke nægte, at jeg gerne havde set Rammerne udvidet endnu en Smule, saaledes at Lovforslaget ogsaa omfattede Militærpersoner, som er blevet Genstand for et Ulykkestilfælde under deres Virksomhed, i hvert Fald de Militærpersoner, som aftjener deres tvungne Værnepligt. Selv om man maaske ikke vil medtage dem, der frivilligt melder sig til fortsat Tjeneste og ønsker, at den militære Løbebane skal være deres Levevej, om endskønt det i og for sig var naturligt at medtage dem, maatte man dog i hvert Fald medtage de unge, som aftjener deres tvungne Værnepligt.

Dette Spørgsmaal er ogsaa i Fjor rejst af Arbejderforsikrings-Raadet og blev drøftet i det den Gang nedsatte Udvalg. Det maa indrømmes, at det er uheldigt, at disse unge Mennesker, som hidtil i deres civile Liv har hørt ind under Ulykkesforsikringsloven og faaet deres Sager afgjort efter den og af Arbejderforsikrings-Raadet, nu, hvis de kommer til Skade under deres Militærtjeneste, kommer ind under ganske andre Regler og ganske andre afgørende Myndigheder, paa samme Tid som de saa heller ikke faar den hele Behandling i Forbindelse med den Administration, der i øvrigt administrerer de sociale Love. Jeg henstiller til den højtærede Minister og det eventuelle Udvalg, om dette Spørgsmaal ikke ogsaa skulde kunne rejses og blive løst, i alt Fald tages op til Overvejelse.

Jeg genfinder fra i Fjor i § 3 Bestemmelsen om, at Forsikringen ogsaa omfatter Ulykkestilfælde, der indtræffer paa Vejen fra og til Arbejdsstedet, og ligesom i Fjor finder jeg denne Forandring i den bestaaende Lov i høj Grad paakrævet, da der er indtruffet adskillige Ulykkestilfælde, endogsaa med dødelig Udgang, under saadanne Forhold, uden at Arbejderforsikrings-Raadet har været i Stand til at yde nogen Erstatning. Affattelsen af denne Bestemmelse i Lovforslaget er mere bestemt og klar end den, der stod i Fjor, og det gør naturligvis

ikke denne Bestemmelse mindre tillokkende for mig.

Lovforslaget imødekommer i § 9 et gammelt Ønske om, at De samvirkende Fagforbund faar Indstillingsret ved Valget af de forsikredes Repræsentanter til Landbrugsafdelingen paa samme Vis, som det i Loven er fastsat for saavel Industri- som Søfartsafdelingens Vedkommende. I § 27 er foreslaaet en Ændring i den bestaaende Lov, som jeg hilser med Tilfredshed, idet Bestemmelsen om, at Dagpengeydelsen i intet Tilfælde vedvarer længere end til Aarsdagen efter, at Ulykkestilfældet er indtruffet, er fjernet. Det vil i Realiteten afhjælpe en Ulempe ved den bestaaende Lov, hvorefter Dagpengeydelsen, hvis ingen anden Bestemmelse træffes af Raadet, slutter paa Aarsdagen efter Ulykkestilfældets Indtræden uden Hensyn til, om Raadet maaske paa det Tidspunkt endnu ikke har skaffet de Oplysninger, som er nødvendige til Sagens Afgørelse.

Jeg har set Tilfælde, hvor der er gledet en Maanedstid, ja endogsaa to Maaneder, efter Aarsdagen for Ulykkestilfældet, før Raadet har været i Stand til at træffe Beslutning. De Oplysninger, det skal have, maa jo være udtømmende. Det er ikke altid givet, at det vil kunne naa at faa dem. Der er intet at bebrejde Raadet herfor. Det maa have et solidt Grundlag for sin Afgørelse, og Oplysningerne maa være udtømmende, Men naar dette ikke kan naas, gaar det ud over den tilskadekomne; han har fremdeles Lægens Erklæring om Arbejdsudygtighed, men alligevel er Dagpengene ophørt. Nu forstaar jeg — og finder Støtte for denne Opfattelse i Anmærkningerne til Lovforslaget —, at Dagpengene fremtidig, hvis Lovforslaget bliver ophøjet til Lov, hvad jeg haaber, løber, indtil Raadets Afgørelse er truffet. Det er en Ændring i den bestaaende Lov, som jeg sætter stor Pris paa, fordi de tilskadekomne i de allerfleste Tilfælde ikke forstaar den nugældende Ordning.

Mens Forslaget i Fjor paa Fiskeriets Omraade havde Betegnelsen Partfisker paa en Maade, der tydeligt tilkendegav, at den paagældende var Lønarbejder, blot med en særegen Lønningsmaade, men han alligevel samtidig blev anbragt mellem selvstændige næringsdrivende, hvorved hans Ret i Hensyn til Loven formindskedes i ganske betydelig Grad, har i Modsætning hertil det foreliggende Forslag defineret Begrebet Partfisker som selvstændig næringsdrivende i Overensstemmelse med Reglerne for alle andre Erhvervsvirksomheder. Forudsætningen for at være selvstændig nærings-